

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Ing. P. B.**, zastoupeného JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem se sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2002, č. j. SŘ-887/02-KP, o sankci za přestupek na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 72/2007 - 180,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 72/2007 - 180, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní úřad Jihlava, referát dopravy a silničního hospodářství, uložil žalobci svým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2002, č. j. 10846/01/RD/PŘ, pokutu ve výši 10 000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců za přestupek podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Tohoto přestupku se žalobce podle zjištění správního orgánu dopustil dne 2. 12. 2001, kdy mu byla při dechové zkoušce přístrojem Alcotest naměřena hodnota 0,97 ‰ alkoholu v krvi. Žalobce s naměřenou hodnotou nesouhlasil, a byl proto vyzván, aby se podrobil lékařskému vyšetření a odběru krve; to však odmítl.

Odvolání, jímž žalobce napadl toto rozhodnutí, zamítl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 9. 9. 2002, č. j. SŘ-887/02-KP, a rozhodnutí vydané v I. stupni potvrdil.

Krajský soud v Brně k žalobě napadené rozhodnutí žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 4. 11. 2004, č. j. 57 Ca 114/2003 - 48, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku vytkl žalovanému rozpornost skutkových zjištění a skutečného stavu věci a nedostatečné dokazování.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností; té Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 As 7/2005 - 78, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů.

Krajský soud v dalším řízení opět zrušil rozhodnutí žalovaného rozsudkem ze dne 24. 5. 2007, č. j. 57 Ca 10/2006 - 102, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud však ke kasační stížnosti žalovaného i tentokrát zrušil rozsudek krajského soudu svým rozsudkem ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 33/2007 - 150, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Napadený rozsudek opět označil za nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Kromě toho se Nejvyšší správní soud zabýval podstatou přestupku dle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

Krajský soud v novém řízení zamítl žalobu rozsudkem ze dne 31. 1. 2008, č. j. 57 Ca 72/2007 - 180. Jak uvedl, žalobce i v tomto řízení vyvozoval tytéž závěry jako v řízeních předchozích, v nichž mu krajský soud vyhověl. Jestliže však Nejvyšší správní soud shledal opakovaně postup a závěry krajského soudu chybnými (k tomu krajský soud citoval úvahy Nejvyššího správního soudu), byl krajský soud povinen respektovat jeho stanovisko ohledně toho, zda byly u žalobce splněny podmínky ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Pokud žalobce podepsal záznam dechového měření, podle něž byla dechová zkouška pozitivní, a současně podle názoru Nejvyššího správního soudu odmítl podstoupit lékařské vyšetření, nemohl krajský soud dospět k jinému závěru, než že žaloba by měla být zamítnuta.

Žalobce napadl rozsudek kasační stížností z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost a z důvodu nesprávného posouzení právní otázky. Nejprve zdůraznil, že Nejvyšší správní soud se dosud nezabýval věcí samou, tj. výkladem hmotného práva; kasační stížnost je proto přípustná, byť je podávána proti opětovnému rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, co Nejvyšší správní soud jeho předchozí rozhodnutí zrušil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05). Nepřezkoumatelnost spatřuje žalobce jednak v tom, že krajský soud odkázal na popis skutkového stavu ve svých předchozích rozsudcích, které ovšem byly zrušeny, jednak v tom, že rozsudek postrádá řádné odůvodnění. Místo odůvodnění krajský soud odkazuje na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu; ten je ovšem závazný jen co do výkladu právní normy, nikoli co do aplikace normy na konkrétní příklad, jíž se právě krajský soud měl zabývat. Námitku nesprávného posouzení právní otázky postavil žalobce

na detailní argumentaci k jednotlivým sporným okolnostem. Jeho výtky směřovaly proti opakovaným dechovým zkouškám (pomocí detekčních trubiček a pomocí přístroje Alcotest), ohledně nichž nebyly vyřešeny ani vzájemně rozporné svědecké výpovědi, proti funkčnosti přístroje Alcotest a proti správnosti měření jím provedeného, proti závěru rozhodujících orgánů, podle nějž se žalobcova snaha zajistit odvoz spolujezdkyně, a teprve poté se podrobit odběru krve, rovná odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření, a proti postupu policistů, kteří v žalobci vyvolali dojem, že se odběru krve nemusí podrobit. V závěru žalobce vyjádřil přesvědčení, že ve věci byl nesprávně zjištěn skutkový stav, byly opomenuty návrhy na dokazování a věc byla nesprávně právně posouzena. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že kasační stížnost je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 136/05 není na místě, protože Nejvyšší správní soud se ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 24. 10. 2007 jednoznačně vyjádřil i k věci samé, tj. vyložil ustanovení hmotného práva na konkrétním příkladu. Krajský soud se takto vysloveným závazným právním názorem řídil, a v souladu s ním žalobu zamítl.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti, kterou žalovaný zpochybnil; ztotožnil se však se žalobcem s tím, že kasační stížnost je přípustná.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, vyložil Ústavní soud; zdůraznil, že smyslem pravidla zde stanoveného je zamezit tomu, aby se Nejvyšší správní soud musel znovu meritorně zabývat hmotněprávní otázkou, ohledně níž již vyslovil závazný právní názor pro soud I. stupně, a to v situaci, kdy se soud I. stupně tímto právním názorem řídil. Kasační stížnost naopak bude přípustná v případě, kdy Nejvyšší správní soud „v prvním kole“ zrušil rozhodnutí soudu I. stupně toliko z důvodu procesního pochybení či nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci (tedy z jiného důvodu, než jakým je náhled na konkrétní hmotněprávní otázku): vykládat dané ustanovení jinak by totiž vedlo k paušálnímu odepření jakéhokoli opakovaného kasačního přezkumu.

V projednávané věci je tedy třeba zodpovědět otázku, co bylo oním právním názorem, jímž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2007 zavázal krajský soud pro další řízení. V tomto rozsudku vytkl zdejší soud krajskému soudu v první řadě způsob, jakým krajský soud odůvodnil část svého rozsudku: odkázal totiž na pasáže ze svého předchozího rozsudku, který však byl již zrušen. Tato vada, jak zdejší soud dovodil, způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost: soudní rozhodnutí totiž musí obstát samo o sobě a jeho odůvodnění nemůže stát mimo listinu, na níž je takové rozhodnutí zachyceno. Dále zdejší soud shledal, že v rozsudku krajského soudu, konkrétně v části vymezující skutkovou podstatu přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, přetrvává vada spočívající v nepřezkoumatelnosti pro

nedostatek důvodů. Krajský soud dospěl k závěru, že odpovědnost za tento přestupek je vázána na dvě zákonné podmínky, a sice na odmítnutí dechové zkoušky a na odmítnutí podrobit se lékařskému vyšetření ke zjištění, zda pachatel není ovlivněn alkoholem, v případě, že dechová zkouška byla pozitivní. Jelikož ve správním řízení nebylo postaveno najisto, že dechová zkouška byla pozitivní, nelze obvinít žalobce z toho, že se nepodrobil lékařskému vyšetření, protože tato druhá podmínka je vázána na splnění podmínky první. Nejvyšší správní soud označil tuto argumentaci (jako již v prvním svém zrušujícím rozsudku ze dne 1. 2. 2006) za nelogickou: nejde totiž o dvě na sebe vázané podmínky, nýbrž o samostatné skutkové podstaty. Navíc krajský soud spatřoval souvislost mezi projednávaným přestupkem a mezi dechovou zkouškou prováděnou pomocí detekčních trubiček, což mu zdejší soud ve svém prvním zrušujícím rozsudku vyvrátil.

Nejvyšší správní soud tedy zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 24. 5. 2007 z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti; pro větší názornost se pak *obiter dictum* ve svém rozsudku (v prostředním odstavci na straně 155) věnoval podstatě přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Objasnil, že k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku je třeba jednak pozitivního výsledku dechové zkoušky (o pozitivní výsledek jde přitom bez ohledu na případnou vadu přístroje Alcotest), jednak odmítnutí pachatele podrobit se lékařskému vyšetření (ať již se jedná o odmítnutí přímé, nebo o podmiňování tohoto úkonu nesplnitelnými podmínkami); tyto podmínky byly v projednávané věci splněny. Krajský soud mylně považoval neprokázanou bezvadnost přístroje za okolnost vylučující závěr o pozitivní dechové zkoušce; rovněž nijak neodůvodnil svůj závěr, že nebyl prokázán výslovný a jednoznačný projev vůle žalobce o odmítnutí lékařského vyšetření.

Jelikož byl rozsudek krajského soudu stížen nepřezkoumatelností, nemohl se Nejvyšší správní soud věnovat přezkumu sporných hmotněprávních otázek; v onom zmiňovaném odstavci pouze nastínil krajskému soudu směr, jímž by měl v dalším řízení vést argumentaci. Nové kasační řízení tak není nesmyslné, čemuž má právě zabránit § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.: naopak právě v nyní přezkoumávaném rozsudku měl krajský soud odpovědět na žalobní námitky, a teprve takto učiněnými hmotněprávními vývody krajského soudu by se pak mohl zabývat zdejší soud. Kasační stížnost je proto přípustná.

Krom toho je tu dán i další důvod přípustnosti, na nějž žalobce rovněž poukazuje (ač jej nepojmenovává), a sice skutečnost, že krajský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Krajský soud, jak žalobce uvádí, odkázal na své dřívější zrušené rozsudky (resp. na popis skutkového stavu tam obsažený); takový postup mu přitom Nejvyšší správní soud již dříve vytkl, ovšem krajský soud této výtky nedbal.

Po vyřešení otázky přípustnosti kasační stížnosti zkoumal Nejvyšší správní soud důvody zde namítané a shledal, že kasační stížnost je důvodná.

Nejprve zkoumal, zda rozsudek krajského soudu ve smyslu prvé žalobcovy námitky netrpí nepřezkoumatelností, a této námitce přisvědčil. Krajský soud – poté, co shrnul obsah žalobou napadeného rozhodnutí a vylíčil dosavadní procesní osudy projednávané věci – citoval onen již zmiňovaný odstavec, ve kterém Nejvyšší správní soud naznačil svůj náhled na podstatu přestupku podle § 30 odst. 1 písm. i) zákona o

přestupcích, a odstavec následující, v němž zdejší soud zaujal názor k prokazování funkčnosti přístroje Alcotest znaleckým posudkem (jedná se – s výjimkou pár drobných změn – o přímou citaci). Dále se zmínil o jednání, konaném u něj dne 24. 1. 2008, a na následujících stranách popsal obsah žalobcovy písemného závěrečného návrhu a závěrečného přednesu osoby jednající za žalovaného. Poté zhodnotil žalobcovy argumenty tak, že z logicky sumarizovaného skutkového stavu věci vyvozují určité právní závěry. Pokud však Nejvyšší správní soud ve svých předcházejících rozsudcích vytkl krajskému soudu dosavadní postup, byl krajský soud vázán jeho právním názorem, podle něž byly u žalobce splněny podmínky ustanovení § 30 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, a to záznam dechového měření, podepsaný žalobcem a prokazující, že dechová zkouška byla pozitivní, a současně skutečnost, že žalobce odmítl podstoupit lékařské vyšetření. Na základě takto vysloveného závazného právního názoru dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a zamítl ji.

Je nutno souhlasit se žalobcem nejen v tom, že odůvodnění rozsudku krajského soudu je „*strohé*“: takovým odůvodněním se podle zdejšího soudu vůbec nenaplnuje povinnost krajského soudu přezkoumat žalobou napadené rozhodnutí „*v mezích žalobních bodů*“ (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žalobce ve své žalobě ze dne 26. 9. 2002 vznesl konkrétní námitky, jimiž zpochybňoval zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného. Tvrdil, že záznam z přístroje Alcotest nepotvrzuje pozitivní výsledek jeho dechové zkoušky (k tomu blíže poukázal na nesprávný čas na záznamu z přístroje, na to, že závěr o funkčnosti tohoto přístroje je pouhou neprokázanou domněnkou okresního úřadu a na to, že vyjádření dodavatele přístroje je nevěrohodné), věnoval se zkoušce detekčními trubičkami (správní orgány podle něj opomenuly výpověď svědkyně B. Š., zkouška byla provedena před zkouškou přístrojem a byla dvakrát negativní, žalobce se podrobil zkoušce přístrojem, ač k tomu již nemohl být nucen) a nesouhlasil se závěrem, podle něž se odmítl podrobit lékařskému vyšetření (správní orgány braly v potaz jen výpovědi policistů, ale nepřihlédly k výpovědím žalobce a svědkyně B. Š., žalobce byl ochoten podrobit se vyšetření po vyřešení situace svědkyně – což jistě nebylo nesplnitelné – ale policisté jej uvedli v omyl sdělením, že není povinen vyšetření absolvovat). Žalobce dále označil uloženou sankci za nepřiměřenou. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav, opomenul žalobcovy návrhy na provedení důkazů a věc nesprávně právně posoudil.

V podání ze dne 24. 4. 2003 žalobce navrhl provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru kybernetika – výpočetní technika, soudem opatřené zprávy o počasí v místě a čase spáchání přestupku, svědeckými výpověďmi policistů nstržm. K1. a nstržm. K2., zopakováním a doplněním svědeckých výpovědí policisty J. M. a svědkyně B. Š. a účastnické výpovědi žalobce. Při jednání dne 4. 11. 2004 žalobce navrhl důkaz svědeckou výpověď policisty J. H. Ve svém závěrečném návrhu ze dne 24. 1. 2008 žalobce zdůraznil ústavněprávní aspekty chybného postupu policistů, kteří jej podrobili opakovaným dechovým zkouškám, ohledně své snahy o odvoz svědkyně B. Š. se odvolal na povinnosti policisty podle § 6 odst. 1 zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, a na ústavně zaručené právo svědkyně na zdraví, a podotkl, že ani oznámení o přestupku neobsahuje řádné poučení žalobce o jeho právech a povinnostech.

Jak je vidno, žalobce v řízení před krajským soudem obsáhle argumentoval a využíval svého práva navrhopat důkazy, a soud byl povinen vypořádat se se všemi včas uplatněnými žalobními námitkami a vyjádřit se ke všem navrženým důkazům, resp. u těch, které by soud neprovedl, uvést, proč tak neučinil. Krajský soud se k některým žalobními námitkám i k navrhovaným důkazům vyjádřil ve svých předchozích rozsudcích, jimiž žalobci vyhověl; jelikož však oba tyto rozsudky byly zrušeny, ocitl se krajský soud po nabytí právní moci zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007 opět ve fázi před vydáním vlastního rozhodnutí o žalobě, a měl tedy přezkoumat napadené rozhodnutí tak, jako by je posuzoval poprvé (samozřejmě s přihlédnutím k instrukcím, které mu udělil zdejší soud).

Krajský soud tuto svou povinnost nesplnil. Jeho rozsudek neobsahuje žádné jeho vlastní hodnotící úvahy; jediná část, která by se dala označit jako část argumentační, pak není tvořena samostatnou reakcí krajského soudu na jednotlivé žalobní námitky a důkazní návrhy, ale pouze doslovnou citací pasáže *obiter dictum* z rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tuto pasáž přitom Nejvyšší správní soud, jak už bylo řečeno, zahrnul do svého rozsudku nad rámec důvodů, které jej vedly ke zrušení předchozího rozsudku krajského soudu: jelikož rušený rozsudek byl nepřezkoumatelný, nemohl zdejší soud ani přezkoumávat správnost hmotněprávních úvah krajského soudu, nýbrž jen naznačit východiska, jichž by měl krajský soud při přezkumu dbát. Šlo a jít mohlo ale právě jen o naznačení, které v žádném případě nebylo s to suplovat konkrétní úvahy krajského soudu ke konkrétním námitkám a důkazním návrhům (jak jsou zrekapitulovány shora). Ostatně Nejvyšší správní soud v samém závěru svého rozsudku ze dne 24. 10. 2007 uvedl, že krajský soud bude v dalším řízení „vázán názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu a své rozhodnutí řádně zdůvodní“. I z toho je zřejmá posloupnost obou zde uložených příkazů, resp. jejich vzájemná podmíněnost (krajský soud bude při zdůvodňování rozhodnutí vázán názorem Nejvyššího správního soudu), a nikoli tedy totožnost v tom smyslu, že postačí respektovat onu vázanost, a rozsudek krajského soudu tím samým bude zdůvodněn, resp. že samotný závazný právní názor představuje řádné odůvodnění rozsudku krajského soudu.

Krajský soud zdůvodnil absenci vlastních úvah tím, že je vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu; poukazem na závazný právní názor vyšší instance ale nelze rezignovat na vlastní přezkumnou pravomoc, a upřít tak žalobci právo být seznámen s argumenty soudu ke každé žalobní námitce, jakkoli se může jednat o námitku opakovanou, zjevně nedůvodnou nebo třeba nesmyslnou. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu by vždy byla vyvolána opomenutím přezkoumat i jen některé z řádně a včas uplatněných námitek; nelze tedy učinit jiný závěr v situaci, kdy krajský soud nepřezkoumal žádnou žalobní námitku a s žalobou se paušálně vypořádal odkazem na názor Nejvyššího správního soudu. Stejně tak je nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu způsobena i skutečností, která mu již dříve byla vytknuta – totiž to, že krajský soud se odvolal na svá již zrušená rozhodnutí (ač tentokrát tak neučinil ve vztahu k argumentaci, nýbrž ve vztahu k rekapitulaci). Jistě není cílem soudního řízení, aby soud při opakovaném rozhodování stále znovu a bez jakéhokoli zestručnění obsírně líčil tytéž skutkové okolnosti; to však nic nemění na tom, že na zrušené – tedy neexistující – akty odkazovat nelze. Je vhodné si též uvědomit, že rekapitulace faktů není (nebo by alespoň být neměla) mechanickou reprodukcí obsahů správních spisů a podání účastníků, která

není vedena žádným vnitřním účelem: naopak jde o důležitou myšlenkovou činnost, díky níž si soud ujasňuje souvislosti mezi jednotlivými skutečnostmi, jakož i výstavbu a hierarchii žalobních námitek, a dobírá se k rozlišení mezi podstatným a nepodstatným. To jej pak zpětně, ve fázi argumentační, může vést k zásahům do rekapitulační části a k vypuštění či zkrácení pasáží, které nakonec neměly pro vlastní úvahy soudu žádný význam (samozřejmě se tak ale nesmí stát na úkor vyřešení všech žalobních námitek).

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že původní řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného bylo zahájeno již v roce 2002 a že následující řízení před krajským soudem bude řízením v pořadí již třetím, přičemž ve všech dosavadních kasačních řízeních byly důvodem zrušení rozhodnutí krajského soudu vady procesní či formální. Řízení o kasační stížnosti je však zbudováno na principu kasačním, nikoli revizním, a neumožňuje zdejšímu soudu napravovat vady tohoto charakteru vlastním přičiněním, bez toho, že by vracel věc krajskému soudu k novému projednání. Opakované rušení rozhodnutí (ať už soudních, nebo správních) z procesních důvodů je jistě jevem nežádoucím jak z obecného pohledu, tak z konkrétního hlediska žalobce, jehož pře nebyla ani po několika letech s konečnou platností vyřešena. Ani Nejvyšší správní soud, jehož setrvalou snahou je vystříhat se zbytečného formalismu, však nemůže mlčky přehlížet (nebo třeba zamítnutím této kasační stížnosti implicitně schvalovat) nesprávné procesní postupy, které zasahují nejen do nepominutelného formálního požadavku na vyčerpávající, srozumitelné a přesvědčivé odůvodnění soudního rozhodnutí, nýbrž též do materiálně chápaného práva na přístup k soudu a na soudní ochranu.

Jelikož Nejvyšší správní soud opět shledal rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelným, nezabýval se těmi žalobcovými námitkami, které poukazovaly na nesprávné právní posouzení věci (to bude možné až v okamžiku, kdy se ke sporným hmotněprávním otázkám vyjádří procesně bezvadným způsobem krajský soud).

Z důvodů shora uvedených zrušil Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Brně a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.); přezkoumá tedy napadené rozhodnutí v mezích vytyčených žalobními body, a neopomene se vyjádřit ani k argumentům a důkazním návrhům, které žalobce vznášel v průběhu řízení. V novém rozhodnutí o věci rozhodne Krajský soud v Brně i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2008

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu